

[Jørgen Jensen]

også harmfulde over socialdemokratiets svag-
hed. For reaktionen kunne ikke være fræk,
hvis socialdemokratiet ikke åbnede op. Hvis
ikke de hjalp dem med at passivisere dele af
fagbevægelsen, kunne den ikke træde op
med den politik. Så havde den ikke mulighed
for at føre den igennem. Hr. Hjortnæs siger,
at der er ingen nemme løsninger, men der er
retfærdige løsninger. Var det retfærdige løs-
ninger, SV-regeringen gennemførte? Var det
retfærdigt at afslutte nogle forhandlinger på
Marienborg og sige, at stram indkomspolitik
betyder også indgreb over for dem, der spe-
kulerer i værdistigning på jord og fast ejen-
dom? Jeg diskuterede det umiddelbart efter
disse forhandlinger, også med hr. Hjortnæs,
og da var vi enige om, at de var ikke så me-
get værd. Men ikke alene var de ikke så me-
get værd, de kom ikke på bordet, og det har
jeg sagt én gang i dag. Forslaget var jo færdigt.
Det var helt klart til at lægge frem til
behandling her i folketinget, men det kom
ikke. Nu siger man et år efter: ja men vi
havde ikke tid til det. Det var ikke et spørgs-
mål om tid. Det var reelt, fordi venstre ikke
ville have det. Man ville ikke have det på
bordet, det skulle ikke gennemføres. Det er
sandheden om, hvad der er retfærdighed.
Der var ikke noget retfærdigt i SV-regerin-
gens politik. Der er heller ikke nogen retfærdig-
hed i den politik, firkløveret har lagt
frem, og som socialdemokratiet her i dag
åbenlyst har sagt at det vil støtte efter valget
den 23.

Så siger man: ja men det er, fordi der ikke
er et andet flertal. Det eksisterer ikke. Der er
ikke andre muligheder. Ja men hvis socialde-
mokratiet vil se bort fra, at der er andre mu-
ligheder, vil det også sige, at man egentlig
burde sige til arbejderne nu i denne valg-
kamp, at så er der heller ikke mulighed for
at gennemføre vores politik. For I kan ikke
gennemføre den politik, der også har været
nævnt på boligområdet, på skatteområdet og
på mange andre områder, sammen med re-
præsentanterne for den borgerlige fløj. Det
kan I ikke.

Og så siger man, at man kan ikke samar-
bejde med nogen, der kun vil give penge ud
og ikke vil være med til at sikre veje til at få
dem ind igen. Dertil må jeg sige: hvor meget
har man egentlig ofret af tid på at forhandle
med venstrefløjen fra socialdemokratiets si-
de? Vi har i hvert fald aldrig været indbudt

til forhandlinger. Man har ikke forhandlet
med os. Man har kunnet ofre timer, ja dage
og nætter på at forhandle med de borgerlige
partier, som man vidste for 99 pct.s vedkom-
mende ikke ville acceptere socialdemokrati-
ets politik. Da kunne man forhandle. Da
kunne man give køb blot for at komme til
enighed. Men det viser også noget om, hvor
svært det er at rykke socialdemokratiet væk
fra den vej, man er slået ind på, og få det til
at føre en politik på arbejderbevægelsens
grundlag.

Jeg vil også godt sige et par bemærkninger
til hr. Wilhjelms, som nævnte de kommunale
forlig, som var indgået. Det var for at drive
socialdemokratiet væk fra de borgerlige, og
det er rigtigt, at man er absolut ikke i de for-
lig kommet så langt, som det var ønskeligt.
Man fik ikke socialdemokratiet så langt i
København, i Århus og i Roskilde, som der
havde været mulighed for, men man fik dem
væk fra et samarbejde med partiet venstre og
de borgerlige i de kommuner. Og hvad var
egentlig alternativet? Ja, her i folketinget kan
vi jo se det og diskutere det i dag. Men tager
vi situationen i Farum, hvor socialdemokrati-
et forlod et nogenlunde retfærdigt flertal for
at gå i samarbejde med partiet venstre, kan
vi nu i radio og på anden måde høre, at det
kommunale arbejde er slået i stykker, fordi
man fører en så reaktionær kurs, at alle må
rejse sig imod den. Man siger, at man må for
Guds skyld skifte den kommunistiske for-
mand for skoleudvalget ud og få en venstre-
mand, Brixtofte. Det er da interessant, at so-
cialdemokratiet mener, også på baggrund af
de debatter, der har været ført herinde om
skolepolitik, at det er bedre end at føre poli-
tik på det grundlag, kommunisterne har lagt
frem.

Det er svært, men det er også bevis for, at
der er nogle, der godt vil være med til at gå
en anden vej, også selv om det betyder, at
man bliver angrebet, som det nu er sket fra
hr. Wilhjelm's side.

Det, der er opgaven i denne valgkamp, er
at vise arbejderklassen, at der er andre mu-
ligheder. Jeg har nævnt de 7 punkter tidlige-
re i dag, som viser, hvad vej man bør gå, og
det drejer sig altså også om, at socialdemo-
kratiet bliver tvunget ind på den rigtige vej.
Men jeg må sige, at diskussionen i dag un-
derstreger, at det sker ikke ved taler herinde,
det sker kun ved, at arbejderklassen rejser sig